HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

גמ' לא שיעקר יעקב ממקומו. שהרי מצינו שקראו הקב"ה יעקב מחר יזחק ברצדנו למצרים שנאמר ויאמר אלהים לישראל ויאמר יעקב ויאמר הנני הנני (בראשית מו): **הנני עושה חדשה.** נתר אל מזכרו לתשובות כתיב: **נשתלה אל נחרס.** לתנאי מדינתו שנאמר ארס היה שנאמר בעבר הנהר ישבו אבותיכם (יהושע כד) ואומר אל ארם נהריים אל עיר נחור (בראשית כד): **אל אל העולם.** אל המון גויס (שם יז): **שרי.** לשון יחיד משמע שרתי: **מסדר שבחיה.** למעיקרא אשר בחרת בו והיות שמו אברהם ושמש שמו אברהם:

הדרן עלך מאימתי

היה קורא בשורה. פרשת ק"ש: **והגיע זמן המקרא.** זמן ק"ש: **בפרקים.** בין הפסקות ולקמן מפרש להו במתניתין בין פ) פרשה לפרשה לשניה בין שניה לשמע כו': **שואל מפני הכבוד.** שואל בשלום חבר נכבד שרואי להקדימו לו. ובגמרא פ) פריך כיון דשואל פטיעת דמשיב: **ובמלמד.** בשמעצ הברכה או בפרשה: **מפני היראה.** חבר שהוא ירא ממנו שלא יהרגהו אבל מפני הכבוד לא: **ר"י.** בגמרא מפרש פלוגתייהו: **בין ויאמר לאחת ויליב לא יפפיק.** בגמרא (ד' יד.) מפרש טעמיה: **והיה אם שמוע נוהג בין ביום בין בלילה.** דמשמעי בתלמוד תורה לכתיב (דברים יא) ולמדתם אותם את בניכם: **ויאמר אינו נוהג אלא ביום.** דמשמעי בציצית שאינה נוהגת אלא ביום לכתיב וראיתם אותו פ) פרט לכסות לילה (שבת ד' מ:): **גמ' ג"מ מצות צריכות כוונה.** שיהא מתכוין בשם מצות ומקשה לרבה דאמר במסכת ראש השנה (דף כח.) התוקע לשיר יצא: **כוון לקרות.** אבל בלחש ידי מצוה לא בעינן שיהא מתכוין אלא לקרות בתורה בעלמא: **הא קא קרי.** הא בקורא קא עסיק תנא ואתי לקמני היה קורא בתורה: **נקורא להגיה.** את הספר אם יש בו טעות לתפילו לקריאה נמי לא מתכוין: **לכתפא.** בלשון הקדש: **מדבריס הדברים.** דהוה ליה למכתב ויהו דבריס המלה (דברים ו) למדכם שיקרא הדבריס כסדרן ולא למפרע כגון ובשעריך כיתך מזוזות: **לימא קסבר ר' וכו'.** מדלית ליה קרא ק"ש שתהא כלשון שכתבה כדילפינן בסוטה ד' המורה בכל לשון נאמרה לקרות: **משום דכתיב שמע.** דלא מדלוש שמע בכל לשון שאתה שומע כדיבך: **עד לאן.** עד על לנבך: מיכא

היה א)קורא בתורה והגיע זמן המקרא אם כוון לבו יצא בפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב ובאמצע שואל מפני היראה ומשיב דברי ר' מאיר ר' יהודה אומר ב)באמצע שואל מפני היראה ומשיב מפני הכבוד ובפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב שלום לכל אדם אלו הן ג)בין הפרקים בין ברכה ראשונה לשניה בין שניה לשמע בין שמע לוהיה אם שמוע בין והיה אם שמוע לויאמר בין ויאמר לאמת ויציב ר' יהודה אומר ד)בין ויאמר לאמת ויציב לא יפסיק אמר ר' יהושע ה)בן קרחה ו)למה קדמה פרשת שמע לוהיה אם שמוע ז)כדי שיקבל עליו עול מלכות שמים תחלה ואחר כך מקבל עליו עול מצות והיה אם שמוע לויאמר שוהיה אם שמוע נוהג בין ביום ובין בלילה ח)ויאמר אינו נוהג אלא ביום בלבד: **גמ'** ש"מ ט)מצות צריכות כוונה מאי אם כוון לבו לקרות לקרות והא קא קרי בקורא להגיה: ת"ר י)ק"ש בכתבה דברי רבי וחכ"א כ)בכל לשון מ"ט דרבי אמר קרא והיו בהוייתן יהו ורבנן מאי טעמייהו אמר קרא שמע בכל לשון שאתה שומע ולרבי נמי הא כתיב שמע ההוא מבעי ליה להשמע לאוזניך מה שאתה מוציא מפיך ל)ורבנן סברי להו כמאן דאמר לא השמיע לאוזנו יצא ולרבנן נמי הא כתיב והיו מ)ההוא מבעי להו שלא יקרא למפרע ורבי שלא יקרא למפרע מנא ליה נפקא ליה מדברים הדברים ורבנן דברים הדברים לא דרשי למימרא דסבר רבי דכל התורה כולה בכל לשון נאמרה דאי סלקא דעתך בלשון הקודש נאמרה והיו דכתב רחמנא למה לי איצטריך משום דכתיב שמע למימרא דסברי רבנן דכל התורה כולה בלשון הקודש נאמרה דאי סלקא דעתך בכל לשון נאמרה שמע דכתב רחמנא למה לי איצטריך משום דכתיב והיו: ת"ר והיו שלא יקרא למפרע הדברים על לבבך יכול תהא כל הפרשה צריכה כוונה תלמוד לומר האלה עד כאן צריכה כוונה מכאן ואילך אין צריכה כוונה דברי ר' אליעזר א"ל רבי עקיבא הרי הוא אומר אשר

לא שיעקר יעקב ממקומו אלא ישראל עיקר ויעקב טפל לו וכן הוא אומר [1]אל תזכרו ראשונות וקדמוניות אל תתבוננו אל תזכרו ראשונות זה שעבוד מלכיות וקדמוניות אל תתבוננו זו יציאת מצרים [2]הנני עושה חדשה עתה תצמח תני רב יוסף זו מלחמת גוג ומגוג [3]משל למה הדבר דומה לאדם שהיה מהלך בדרך ופגע בו [4]זאב וניצל ממנו והיה מספר והולך מעשה זאב פגע בו ארי וניצל ממנו והיה מספר והולך מעשה ארי פגע בו נחש וניצל ממנו שכח מעשה שניהם והיה מספר והולך מעשה נחש אף כך ישראל צרות אחרונות משכחות את הראשונות: [3]אברם הוא אברהם בתחלה נעשה אב לארם ולבסוף נעשה אב לכל העולם כולו שרי היא שרה בתחלה נעשית שרי לאומתה ולבסוף נעשית שרה לכל העולם כולו: תני בר קפרא [5]כל הקורא לאברהם אברם עובר בעשה שנאמר [4]והיה שמך אברהם רבי אליעזר אומר עובר בלאו שנאמר [4]ולא יקרא עוד [את] שמך אברם אלא מעתה הקורא לשרה שרי הכי נמי התם קודשא בריך הוא אמר לאברהם [5]שרי אשתך לא תקרא את שמה שרי כי שרה שמה אלא מעתה הקורא ליעקב יעקב ה"נ שאני התם דהדר אהדריה קרא דכתיב [6]ויאמר אלהים לישראל במראות הלילה ויאמר יעקב יעקב מתיב רבי יוסי בר אבין ואיתימא רבי יוסי בר זבידא [7]אתה הוא ה' האלהים אשר בחרת באברם אמר ליה התם נביא הוא דקא מסדר לשבחיה דרחמנא מאי דהוה מעיקרא:

הדרן עלך מאימתי

היה [א]קורא בתורה והגיע זמן המקרא אם כוון לבו יצא בפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב ובאמצע שואל מפני היראה ומשיב מפני הכבוד ובפרקים שואל מפני הכבוד ומשיב שלום לכל אדם אלו הן [ב]בין הפרקים בין ברכה ראשונה לשניה בין שניה לשמע בין שמע לוהיה אם שמוע בין והיה אם שמוע לויאמר בין ויאמר לאמת ויציב ר' יהודה אומר [ד]בין ויאמר לאמת ויציב לא יפסיק אמר ר' יהושע [ה]בן קרחה [ו]למה קדמה פרשת שמע לוהיה אם שמוע [ז]כדי שיקבל עליו עול מלכות שמים תחלה ואחר כך מקבל עליו עול מצות והיה אם שמוע לויאמר שוהיה אם שמוע נוהג בין ביום ובין בלילה [ח]ויאמר אינו נוהג אלא ביום בלבד: **גמ'** ש"מ [ט]מצות צריכות כוונה מאי אם כוון לבו לקרות לקרות והא קא קרי בקורא להגיה: ת"ר [י]ק"ש בכתבה דברי רבי וחכ"א [כ]בכל לשון מ"ט דרבי אמר קרא והיו בהוייתן יהו ורבנן מאי טעמייהו אמר קרא שמע בכל לשון שאתה שומע ולרבי נמי הא כתיב שמע ההוא מבעי ליה להשמע לאוזניך מה שאתה מוציא מפיך [ל]ורבנן סברי להו כמאן דאמר לא השמיע לאוזנו יצא ולרבנן נמי הא כתיב והיו [מ]ההוא מבעי להו שלא יקרא למפרע ורבי שלא יקרא למפרע מנא ליה נפקא ליה מדברים הדברים ורבנן דברים הדברים לא דרשי למימרא דסבר רבי דכל התורה כולה בכל לשון נאמרה דאי סלקא דעתך בלשון הקודש נאמרה והיו דכתב רחמנא למה לי איצטריך משום דכתיב שמע למימרא דסברי רבנן דכל התורה כולה בלשון הקודש נאמרה דאי סלקא דעתך בכל לשון נאמרה שמע דכתב רחמנא למה לי איצטריך משום דכתיב והיו: ת"ר והיו שלא יקרא למפרע הדברים על לבבך יכול תהא כל הפרשה צריכה כוונה תלמוד לומר האלה עד כאן צריכה כוונה מכאן ואילך אין צריכה כוונה דברי ר' אליעזר א"ל רבי עקיבא הרי הוא אומר אשר

שמע בלשון שנכתבה בסיני דהיא לשון קדש דברי רבי, וחכמים אומרים בכל לשון שקראה יצא. מאי טעמא [דרבנן] אמר קרא [והיו] בהוייתן יהו, כלומר שהן עכשיו וכשתינתן יקרא לעולם. והלכה כחכמים דהא אפילו רבי דפליג אחכמים הכא, סתם לן כחכמים, דבפרק ואלו נאמרין בכל לשון פרשת סוטה וידוי מעשר וק"ש ותפלה וברכת המזון ושבועות העדות ושבועות הפקדון. **[ולרבנן נמי הא כתיב והיו ההוא מיבעי ליה שלא יקרא למפרע.** כלומר יהיו כמות שהן. ולרבי מהדברים, כלומר הדברים כסדרן]. **למימרא דסבר רבי כל התורה כולה בכל לשון נאמרה.** פירוש הא פשיטא דבשעת מתן תורה ניתנה למשה בלשון קודש, והאי דקאמר בכל לשון היינו אם ניתנה להתעתקה בלשון

היה קורא אם כוון לבו יצא. בירושלמי אמרינן (ה) ברכות אינן מעכבות דתניא מעשה שהלך ר' יהושע בן חנניה לבקר את ר' יוחנן בן זכאי בחליו אמר לו מפני מה אין תלמידיך מצויין אצלי אמר לו שמא נתעסקו בתפלה אמר לו אם כן מי שהיה עסוק בתורה ובגמילות חסדים יהא מעכב אמר לו אפילו הכי אין מעכבות. ו"ל למה תלמידי נבזבזו מעכבות. דיקא נמי דקתני אמר בשם ממונה: **ובאמצע שואל מפני וכו'.** ופסק רבינו שמעון דבמקום שאסור לספר אסור לבר אפילו בלשון הקודש וכן משמע מתוך מתניתין. וביחוש למי קאמר אפילו בשמעצ הפסוק רב הונא בשם רב יוסף אמר ודברת בם מכאן שיש לך רשות לדבר בם. והיינו נמי דאמרי' בפ"ק דיומא (דף יט:) ודברת בם ולא בשפלה פירוש שאין מסיחין בה מפני הכבוד: **בקורא להגיה.** פירש הקונטרס שאין מתכוין לקרות. תימה מכמי הא קא קרי. ע"כ נ) לפי א דקורא להגיה שאינו קורא כתיקנן ובקונטרס גלגלתן בלא כתמיהן להלכתן גלגלת כמתיבתן קרי כדי להזין בחסרות ויתירות כמו לטוטפת ומזוזת ומ"ש כוון לבו אלו דוקא גלגלת גלגלת לומר לקרות כדין בקונטרס והכלכתן:

וחכמים אומרים בכל לשון. פ) מוכר הר"י להלכה כחכמים דהלכה כרבי מחבירו ולא מחבירו (עירובין ד' מו:) **ועוד דרבנן סבירא להו כמאן דאמר לא השמיע לאוזנו יצא** וכותיה פסקינן לקמן (ד' טו:):

פ) בלשון הקדש נאמרה. פירש רש"י פרק שני דמגילה (ד' יח:) ופסח) לקרות בתורה. ולא נהירא פ) דהא עזרא תיקן קריאת התורה ומקמי דאתא עזרא והיו לומדי' לי. ו"ל דמיירי בפרשיות המתוייחין לקרות לתורייתא כמו פרשת זכור ב) פי נמי מקרא כתורים וודוי מעשר ופרשת חליצה שאינה בתורה לקרותן בשמ"ע כל לשון נאמרה בשוה לקרותן דכתיב שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ולא מפי הקב"ה היה מתחלק לשבעים לשון פ):

עד כאן מצות כוונה. עד כאן מלדן שאני פסוקים אלו מדברים ביחוד ה' מלהכתן וביראתו אשר

מוסף תוספות

א. בתוס' רי"ש כתב. ור"ח פי' בקורא להגיה וכו'.
ב. בתוס' רי"ש כתב. כגון פ' שקלים ופ' זכור ופרה אדומה וכיוצא בהם (ועיין במגיה שכתב שבכתי"ר ובדפו"י איתא בתוס' דידן פרה אדומה).

מוסף רש"י

אמר ר' יהושע בן קרחה. הא דגרסינן בכוליה הש"ס ר' יהושע בן קרחה אינו אלא בן בנו של ר' עקיבא, כדגרסינן התם (שבועות ו.) אמר לו ר' יהושע בנו של ר"ע לר"ע (בכורות נח. ועי' תוס' שם). **מצות צריכות כוונה.** שהעושה מלוה לשיר שיכוין בה לצאת ידי חובתו (עירובין צה:). ק"ש **שכתבה.** בלשון הקדש ולא בלשון אחר (מגילה יח:). **בהוייתן.** בלשון הקדש (שם). **דכל התורה כולה בכל לשון נאמרה.** לקרות בתורה שבכתב כגון שכתפה (סוטה לג.). **אצטריך משום דכתיב שמע.** אלמעוטי שלא יהא מדלדיש לק"ש בכל לשון, אלא להשמיע לאזניו (שם).

רבינו חננאל

מתני'. היה קורא בתורה והגיע זמן המקרא **אם כיון לבו יצא.** אוקימנא למתניתין בקורא להגיה, שאינו קורא המילה בניקודה אלא בכתיבה, כגון מיקרא קורהו מקרא כלומר חסר יו"ד, כעניין הזה הוא קורא להגיה וזה שצריך לכוין את לבו. אבל מי שהיה קורא במסורת המקרא והגיע זמן קריאת שמע בעת שהוא קורא בפרשת שמע, אע"פ שלא קרא בכוונת הלב בשעת קריאת שמע יצא. שמעינן מינה דמצות ברכות אינן צריכות כוונה וברכות אינן מעכבות זו את זו. ובפירוש אמרו בתלמוד ארץ ישראל אמר ר' אבין זאת אומרת ברכות לא מעכבות. והא דאוקימנא למתני' דתמיד בו ברכות אין מעכבות זו את זו, הני מילי שלא כסדרן, אבל לקרות ק"ש (אפי') בלא ברכה לא. והני מילי בצבור. וההיא דפ"ק דיומא דמתרץ הא בפרק ראשון הא בפרק שני, לאו דוקא פרק ראשון, אלא משום ר"ע נקט פרק ראשון, אבל אין צריך כוונה כי אם פסוק ראשון וגבי הכהנים נשנית, ומתני' דהכא ביחיד כדתנן התם קורא בתורה. **שואל מפני הכבוד.** פירוש שואל בשלום אדם נכבד שראוי להקדים לו שלום. ומשיב שלום למי שמקדים לו שלום. **תנו רבנן קריאת שמע כשכתבה.** פירוש, קריית

א מיי' פ"ג מהלכות ק"ש (ה"ב) סמג עשין יח טור ש"ע או"ח סי' ס סעיף ה:
ב מיי' שם הלכה טו טז סמג שם טוש"ע או"ח סי' סו סעיף ז:
ג ד מיי' שם הלכה ח סמג שם טוש"ע שם סעיף ה:
ה מיי' פ"ג מהלכות ק"ש (הל' ט) פ"ב מהל' שופר הלכה ד) טוש"ע או"ח סימן ם סעיף ד:
ו ז מיי' פ"ג מהל' ק"ש הלכה י סמג עשין יח טוש"ע או"ח סימן סב סעיף ג:
ח ו מיי' פ"ג מהלכות ק"ש (הל' ח) פ"ב מהל' שופר הלכה ד) טוש"ע או"ח סימן ם סעיף ד:
ז ח מיי' פ"ג מהלכות ק"ש הלכה ג סמג עשין כו טוש"ע או"ח סימן סב סעיף ב:
א א מיי' פ"ג מהלכות ק"ש (ה"ב) סמג עשין יח טור ש"ע או"ח סי' ס סעיף ה:
ב ב מיי' שם הלכה טו טז סמג שם טוש"ע שם סעיף ה:
ג ג ד מיי' שם הלכה ח סמג שם טוש"ע שם סעיף ה:
ד ה מיי' פ"ג מהלכות ק"ש הלכה ז סמג עשין כו טוש"ע או"ח סימן סב סעיף ב:
ה ו מיי' פ"ג מהל' ק"ש הלכה י סמג עשין יח טוש"ע או"ח סימן סב סעיף ג:

גליון הש"ס

גמ' כל הקורא כו'. מג"א סימן קנו ועיין פר"ח ס"ק ס"ו:
פרק היה קורא
גמ' ההוא מבעי"ל כו'. עיין מוס' סוטה ז"ז ע"ב ד"ה לכתיב: **תוס'** ד"ה בלשון כו' **דהא עזרא** כו'. עיין מג"א סימן קפ"ה:

רב ניסים גאון

מתני' ר' יוסי בר אבין ואיתימא ר' יוסי בר זבדא אטו אברהם מי לא הדר קרייה רחמנא אברם ובתוספתא נמי [ספ"א דמכילתין] בענין זה המקום אברם הוא אברהם אע"פ שחזר וקרא את אברהם אברם אינו לגנאי אלא לשבח כך הוא אברם עד שלא נדבר עמו הוא אברהם משנדבר עמו ויש ששואלין למה נשתנו שמו של אברהם ושמו של יעקב ולא נשתנה שמו של יצחק ופשטה של שאלה זו כי אברהם ויעקב אבותיהם קראום באותן השמות ולפיכך גדלם הקב"ה בשמות שקרא להן הוא אבל יצחק הקב"ה קראו בזה השם קודם שנולד כדכתיב (בראשית יז) אבל שרה אשתך יולדת לך בן וקראת את שמו יצחק ואית במכילתא דר' ישמעאל [בפ' בא] יצחק לא נשתנה שמו למה שנקרא שמו מפי הקב"ה ובגמרא דבני מערבא (בסיפא דהאי פירקא) מפני מה נשתנה שמו של אברהם ושמו של יעקב לא נשתנה אילו אבותיהם קראו אותן בשמן אבל יצחק הקב"ה קראו. ארבעה נקראו עד שלא נולדו יצחק וישמעאל ישאיה ושלמה: **סליק פירקא קמא**

פירקא תנינא שמעת מינה מצות צריכות כוונה. איתיה להדיא דהא מילתא בפרק ראשון בית דין במסכת ראש השנה (דף כח:) דקאמר אלמא קא סבר רבא מצות אין צריכות כוונה ואיתיביה אביי כמה תיובתא ולבסוף אוקמי' אלא אמר רבא לצאת לא בעי כוונה לעבור בזמנו לא בעי כוונה שלא בזמנו בעי כוונה: